



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud Plzeň-město rozhodl samosoudcem Mgr. Jiřím Bučkem ve věci

žalobce: **Ing. J. [redacted] K. [redacted]**, narozený [redacted]  
bytem [redacted]  
zastoupený advokátkou, Mgr. Lucíí Růžičkovou  
se sídlem Jana Růžičky 1165/2a, 148 00 Praha 4

proti  
žalované: **Broker Consulting, a. s.**, IČO 25221736  
se sídlem Jiráskovo náměstí 2684/2, Východní Předměstí, 326 00 Plzeň  
zastoupená advokátem, JUDr. Jaroslavem Tomáškem, LL.M.  
se sídlem Kyjevská 77, 326 00 Plzeň

**o zaplacení 57 670 Kč s příslušenstvím (žaloba podle části páté o. s. ř.)**

**takto:**

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 57 670 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 20. 8. 2016 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Výrokem I. tohoto rozsudku se v plném rozsahu nahrazuje nález finančního arbitra ze dne 8. 6. 2018 č. j. FA/SR/KI/1560/2016-4 ve výroku I. a rozhodnutí o námitkách vydané finančním arbitrem dne 17. 8. 2018 pod č. j. FA/SR/KI/1560/2016-11 ve výroku I.
- III. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 17 062,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupkyně žalobce.

**Odůvodnění:**

1. Žalobou podle části páté občanského soudního řádu, doručenou soudu dne 2. 10. 2018, žalobce navrhl, aby soud rozsudkem nahradil shora uvedené rozhodnutí finančního arbitra tak, že

žalované bude uložena povinnost zaplatit žalobci částku 57 670 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 20. 8. 2016 do zaplacení. Žalobce se návrhem na zahájení řízení podaným u finančního arbitra dne 15. 8. 2016 domáhal náhrady škody vzniklé v příčinné souvislosti s porušením právních povinností I. Š., vázaného zástupce, který jednal jménem žalované. Finanční arbitr vydal nález ze dne 8. 6. 2018, č. j. FA/SR/KI/1560/2016-4, kterým ohledně nároku na náhradu škody konstatoval porušení právních povinností ze strany žalované a dovedl vznik škody na straně žalobce, současně však rozhodl o spoluúčasti žalobce na vzniklé škodě ve výši 50 %. Dne 19. 6. 2018 žalobce podal k finančnímu arbitrovi námitky proti nálezu. Rozhodnutím o námitkách ze dne 17. 8. 2018, č. j. FA/SR/KI/1560/2016-11 finanční arbitr námitky žalobce zamítl a nález potvrdil. Žalobci bylo rozhodnutí o námitkách doručeno dne 20. 8. 2018.

2. Finanční arbitr v nálezu dospěl k závěru, že vázaný zástupce jednající jménem žalované poskytoval žalobci investiční služby ve smyslu ustanovení § 4 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu (dále jen „ZPKT“), a to investiční službu podle ustanovení § 4 odst. 2 písm. a) ZPKT – přijímání a předávání pokynů týkajících se investičních nástrojů, a současně investiční službu podle ustanovení § 4 odst. 2 písm. e) ZPKT – investiční poradenství týkající se investičních nástrojů, a to v souvislosti s uzavřením smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů č. 1000140700, kterou uzavřel dne 14. 8. 2013 se společností Generali Investments CEE, investiční společnost, a. s., IČO 43873766, se sídlem Na Pankráci 1720/123, 140 00 Praha 4 (dále jen „smlouva“). Finanční arbitr dospěl k závěru, že vázaný zástupce dlouhodobě vykonával pro žalobce činnosti v oblasti zprostředkování a správy finančních služeb, přičemž byl velice dobře obeznámen s majetkovou situací žalobce a prokazatelně působil v roli administrátora finančních závazků žalobce majícího komplexní přehled jak o jednotlivých smlouvách o finančních službách, tak o finančních souvislostech vyplývajících z vyhodnocení jejich souhrnu. Jak dovedl finanční arbitr, vázaný zástupce doporučil žalobci sjednání smlouvy v situaci, kdy žalobce měl sjednanou jinou smlouvu o investičních službách, a to smlouvu Conseq Classic Invest č. 4120045890, kterou žalobce uzavřel dne 3. 1. 2011 se společností Conseq Investment Management, a. s., IČO 26442671, se sídlem Rybná 682/14, 110 01 Praha 1 (dále jen „smlouva Conseq“). Vázaný zástupce tak doporučil žalobci uzavřít novou smlouvu za účelem nákupu investičních nástrojů, které si však žalobce mohl opatřit prostřednictvím stávající smlouvy Conseq, a to způsobem, který nevyžadoval vynaložení dalších finančních prostředků, kdežto u nové smlouvy musel žalobce uhradit vstupní poplatek v částce 57 670 Kč. Finanční arbitr vzal za prokázané, že vázaný zástupce založil doporučení smlouvy na „nepravdivých skutečnostech, když prezentoval novou smlouvu jako prostředek k úspoře peněžních prostředků, jež však reálně nenastala“. Finanční arbitr uzavřel, že vázaný zástupce porušil právní povinnost jednat ve styku se zákazníkem poctivě a současně porušil povinnost jednat s odbornou péčí, a dále že žalobci vznikla škoda ve výši 57 670 Kč v příčinné souvislosti s uvedeným porušením právních povinností. Škoda vznikla tak, že žalobce na smlouvu zaplatil vstupní poplatek ve výši 57 670 Kč, přičemž jak konstatoval finanční arbitr, šlo o zbytečný náklad, který by žalobce nemusel platit, nedošlo-li by k porušení povinnosti žalované.
3. V nálezu finanční arbitr dále konstatoval, že ke vzniku škody došlo též jednáním samotného žalobce, a aniž by to detailněji vysvětlil a řádně zdůvodnil, rozhodl o poměru spoluúčasti žalobce na škodě ve výši 50 %. Žalobce odmítá závěr, že by škoda byla způsobena také jeho zaviněním proto, že nebyl dostatečně pozorný ke správě svých věcí. Žalobce jako průměrný spotřebitel naopak projevil obezřetnost, když se v otázce zhodnocování svých finančních prostředků obrátil na odborníka, přičemž spolupráce s vázaným zástupcem probíhala již od doby, kdy původně jednal jménem OVB Allfinanz, a. s. Žalobce se v otázce zásadních kroků týkajících se vlastních financí nespolehl sám na sebe, ale využil odbornou pomoc vázaného zástupce. Tento krok naopak svědčí o tom, že žalobce postupoval ve věci svého majetku s péčí a v souladu s prevenční povinností. V oblasti finančního plánování je nutné nejenom rozumět jednotlivým finančním

rozhodnutím a krokům, ale zejména jejich vzájemným souvislostem a provázaností. Žalobce, který nerozuměl detailně důvodům jednotlivých kroků doporučených vázaným zástupcem, a očekával, že vázaný zástupce je ve svém oboru profesionálem a že jednotlivé kroky jsou v souladu se zákonem a zájmem žalobce. Přihlásil-li se vázaný zástupce jednajícím jménem žalované k odbornému výkonu jako finanční poradce, dal tím najevo, že je schopen jednat se znalostí a pečlivostí, která je s jeho stavem spojena. Pak platí, že ten, kdo využije služeb takové osoby, může legitimně očekávat, že si bude odborník také jako profesionál počínat. Je absurdní požadovat po žalobci, aby ze své pozice neodborníka a průměrného spotřebitele prověřoval odborná doporučení svého poradce, který má pro tato doporučení kvalifikaci, a který se k výkonu finančního poradenství hlásí. Na posouzení otázky spoluzavinění žalobce je možné pohlížet podobně jako na případy, kdy se na škodě způsobené advokátem spolupodílí jeho klient. Odborná literatura dovozuje spoluúčast klienta tehdy, pokud jeho zavinění spočívá v otázkách skutkových a nikoli právních, tedy odborných. V daném případě pak lze analogicky konstatovat spoluzavinění žalobce, pokud by vázanému zástupci zatajil existenci smlouvy Conseq a vázaný zástupce by o ní nevěděl. V daném případě však vázaný zástupce finanční situaci žalobce detailně znal, neboť se na jejím formování řadu let aktivně podílel. Žalobce sice věděl, že má uzavřenou smlouvu Conseq, nebylo mu však známo, že na jejím základě je možné investovat do shodných podílových fondů, když ze samotné smlouvy Conseq to nevyplývá a vázaný zástupce na to neupozornil. Naopak, vázaný zástupce prezentoval možnosti žalobci tak, že za účelem investic do předmětných fondů je nutné buď uzavřít novou smlouvu se společností Conseq Investment Management, a. s., či novou smlouvu se společností Generali Investments CEE, investiční společnost, a. s. Finančnímu arbitrovi je z jiných řízení dobře znám způsob, jakým vázaný zástupce manipuloval s klienty, kteří rozhodně nejsou zranitelnými klienty, a kterým předšmluvní dokumenty představoval jako nezbytnou formalitu a v rozporu se svými povinnostmi je bagatelizoval. I pokud by žalobce předšmluvní dokumenty podcenil, nemělo by to na posouzení jeho spoluúčasti na škodě žádný význam, stejně jako nepřesné údaje zde uvedené.

4. Z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2018, č. j. 25 Co 430/2017-190, vyplývají závěry dvou správních řízení vedených ze strany České národní banky s I. ██████████ Š. ██████████, tedy vázaným zástupcem, které jsou finančnímu arbitrovi známy. První správní řízení bylo pravomocně ukončené v dubnu 2010 rozhodnutím České národní banky č. j. 2010/2998/570, v němž se konstatuje, že vázaný zástupce v období minimálně od 30. 12. 2003 do 20. 11. 2008 porušil své povinnosti stanovené v ustanovení § 21 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích. Druhé správní řízení zahájila Česká národní banka s vázaným zástupcem v březnu 2012 a bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím ze září 2013, č. j. 2013/5704/570 s uloženou sankcí ve výši 6 000 000 Kč (největší pokuta uložená fyzické osobě), kde se konstatuje, že navzdory uloženému opatření k nápravě nezměnil výkon činnosti pojišťovacího zprostředkovatele a ani neplnil uloženou informační povinnost ve vztahu k České národní bance. V dané věci vystupoval jako vázaný zástupce I. ██████████ Š. ██████████ a jeho jednání vůči žalobci vykazovalo stejné znaky jako jednání, které bylo sankcionováno. Smlouva byla uzavřena v době, kdy probíhalo druhé správní řízení vedené proti I. ██████████ Š. ██████████. Jedná se o charakteristické jednání I. ██████████ Š. ██████████, který systematicky a masivně porušoval své právní povinnosti pojišťovacího zprostředkovatele a vázaného zástupce, v důsledku čehož uváděl své klienty, včetně žalobce, v omyl a těm v příčinné souvislosti s tímto jednáním vznikla škoda. Z toho plyne, že není možné postavit na roveň systematické, manipulativní a účelové porušování právních povinností ze strany odborníka, a jednání spotřebitele, který odborníkovi legitimně důvěřuje, a který není díky propracované manipulaci ze strany odborníka vůbec schopen takové porušování povinností detekovat, a tudíž se účinně bránit.
5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. K věci se vyjádřila tak, že souhlasí s rozhodnutím finančního arbitra a ztotožňuje se jeho stanoviskem, které bylo v této věci podáno. Žalovaná sice nesouhlasila s mírou své účasti na způsobené škodě, po seznámení s argumentací v rozhodnutí o

námítkách se však rozhodla, že proti rozhodnutí nebude brojit. Dále žalovaná uplatnila námitku promlčení, kterou odůvodnila tím, že smlouva byla uzavřena 14. 8. 2013, u finančního arbitra byl návrh podán 15. 8. 2016. Právní moc nálezu finančního arbitra nastala 20. 8. 2018 a návrh u soudu byl podán 2. 10. 2018. K podání návrhu u finančního arbitra tak došlo po uplynutí subjektivní dvouleté promlčecí doby.

6. Finanční arbitr se k žalobě vyjádřil tak, že nemá důvod pochybovat o věcné správnosti rozhodnutí o námítkách, resp. nálezu. Vůči žalobní argumentaci se finanční arbitr v jednotlivých bodech vymezil a vyjádřil s ní nesouhlas. Vázaný zástupce porušil svou právní povinnost, když doporučil žalobci uzavřít smlouvu s novým vstupním poplatkem, i když to bylo zcela zbytečné, žalobce měl ovšem možnost jednoduše odhalit nadbytečnost uzavření smlouvy při běžné pozornosti a kontrole, přičemž porušení prevenční povinnosti žalobce dokládá též jeho neznalost vlastního portfolia finančních produktů.
7. Podle ust. § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, je finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů spadajících jinak do pravomoci českých soudů, vyjmenovaných dále po písm. a) až j), přičemž svou povahou jde o spory plynoucí ze soukromoprávních vztahů. Nález finančního arbitra, resp. rozhodnutí o námítkách tak lze napadnout žalobou podle ust. § 244 a násl. o. s. ř. (část pátá o. s. ř.). Podle ust. § 247 odst. 1 o. s. ř. musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu, přičemž zmeškání této lhůty nelze prominout. V daném případě bylo rozhodnutí o námítkách doručeno žalobci 20. 8. 2018 a žaloba byla podána u soudu 2. 10. 2018, lhůta pro podání žaloby tak byla zachována. Žaloba je přípustná též podle ust. § 247 odst. 2 o. s. ř., neboť žalobce v řízení před finančním arbitrem využil řádné opravné prostředky tím, že proti nálezu finančního arbitra podal námítky a o námítkách bylo rozhodnuto.
8. Podle ust. § 250e odst. 2 o. s. ř. vzal soud za svá skutková zjištění finančního arbitra, která jsou v zásadě popsána již shora ve vylíčení skutkových tvrzení. Jádrem sporu totiž nebyla skutková otázka, nýbrž jen otázka právní, a to posouzení spoluzavinění žalobce na vzniku škody, resp. míry tohoto spoluzavinění.
9. Z nálezu finančního arbitra ze dne 8. 6. 2018, č. j. FA/SR/KI/1560/2016-4, vyplývá, že výrokem I. tohoto nálezu byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 28 835 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 20. 8. 2016 do zaplacení. Z odůvodnění nálezu pak vyplývá, že finanční arbitr zjistil (bod 10.3. odůvodnění), že žalobce podepsal dne 14. 8. 2013 návrh smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů, podle které zaplatil vstupní poplatek v částce 57 670 Kč.
10. Finanční arbitr dospěl k závěru (bod 10.5.3.), že vázaný zástupce I. ■■■■■ Š■■■■■ doporučil žalobci sjednání nové rámcové smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů v situaci, kdy žalobce již rámcovou smlouvu o investičních službách měl sjednanou a k investicím ji běžně používal, a současně ji doporučil uzavřít za účelem nákupu investičních nástrojů, které si žalobce mohl opatřit prostřednictvím stávající smlouvy Conseq, a to způsobem, který nevyžadoval vynaložení dalších finančních prostředků. Pro takový postup vázaného zástupce nebyl žádný ekonomický důvod, navíc založil argumentaci k uzavření nové smlouvy na nepravdivých skutečnostech, když prezentoval novou smlouvu jako prostředek k úspoře peněžních prostředků, jež však reálně nenastala. Na základě toho pak dospěl k závěru, že vázaný zástupce porušil povinnost jednat s odbornou péčí ve smyslu § 32a odst. 8 ve spojení s § 15a odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu, a žalovaná tak odpovídá žalobci za škodu, kterou v tomto případě představuje vstupní poplatek, který žalobce uhradil za uzavření smlouvy ve výši 57 670 Kč, neboť šlo o zbytečný náklad, který by žalobce nemusel platit, pokud by nedošlo k porušení povinnosti žalované (bod 10.7.). Neoprávněně a nevhodně poskytnuté investiční poradenství bylo zásadním činitelem a podstatnou skutečností, která s nutnou mírou závažnosti vedla ke vzniku škody.

11. Závěr o spoluzavinění žalobce na vzniklé škodě (bod 10.8.) finanční arbitr založil na použití ust. § 441 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), kdy dospěl k závěru, že žalobce svým neobežretným jednáním porušil právní povinnost předcházet vzniku škod a jednal tak protiprávně, přičemž na jeho straně se jedná o zavinění vědomě nedbalostní, kdy zejména neřešil rozpor mezi svou skutečnou finanční situací a informacemi obsaženými v investičním dotazníku, záznamu o schůzce a investiční modelaci, a neověřil si základní informace o nákladových vlastnostech produktu. Na základě abstraktní úvahy o kvalifikovaných příčinách, které vedly ke vzniku škody, pak finanční arbitr považuje za spravedlivé, aby žalobce a žalovaná nesli náhradu škody rovným dílem, protože bez spoluzavinění obou stran by škoda nevznikla. Podíl obou stran na vzniklé škodě je v rozsahu množství defektních aktů kvantitativně i kvalitativně srovnatelný. Přestože v jednání vázaného zástupce není možné nevidět účelový kalkul směřující k získání provize za uzavření smlouvy a následně za navýšení částky měsíční investice, hrubá neobežretnost a laxnost žalobce ve správě svých majetkových práv připustily realizaci jednání vázaného zástupce, když pouze standard obežretnosti jednání průměrného spotřebitele by stačil k tomu, aby ke vzniku škody vůbec nedošlo.
12. Proti nálezu podal žalobce námitky, které jsou ve smyslu § 16 zákona o finančním arbitrovi řádným opravným prostředkem proti nálezu. Dne 17. 8. 2018 vydal finanční arbitr rozhodnutí o námitkách č. j. FA/SR/KI/1560/2016-11, kterým ve výroku I. zamítl námitky žalobce a nález potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí se finanční arbitr s otázkou spoluzavinění žalobce (bod 5.3. odůvodnění) vypořádal tak, že porušení prevenční povinnosti dle § 415 obč. zák. shledává především v selhání žalobce v porovnání elementárních kupeckých počtů, jejichž provedení před uzavřením smlouvy bylo bez obtíží dostupné. Finanční arbitr považuje za povinnost spotřebitele a tedy i žalobce seznámit se s kupovanou službou a finančním produktem a uvážit nutnost jejich pořízení, a protože žalobce uvedenou povinnost porušil, počínal si neobežretně a nedbale při správě vlastního majetku, rezignoval na základní kontrolu svého právního jednání a zvažování individuální prospěšnosti, porušil tím svoji prevenční povinnost.
13. Soud v dané věci dospěl k závěru, že o věci mělo být rozhodnuto jinak, proto podle ust. § 250j o. s. ř. rozhodl ve věci rozsudkem a tím nahradil nález finančního arbitra v žalobou dotčené části. Soud se ztotožňuje se závěrem finančního arbitra ohledně porušení povinnosti vázaného zástupce žalované jednat s odbornou péčí, kdy vázaný zástupce I. ■■■ ■■■■ svým úmyslným jednáním se zjevným cílem získání vlastní provize porušil povinnost jednat s odbornou péčí, čímž žalobci způsobil škodu, kterou představuje vynaložení zbytečných nákladů.
14. Spoluzavinění na straně žalobce soud neshledává, neboť závěr o spoluzavinění je namísto jen tehdy, pokud lze konstatovat, že žalobce zaviněně porušil některou ze svých povinností. Finanční arbitr založil své rozhodnutí na úvaze, že žalobce porušil prevenční povinnost dle ust. § 415 obč. zák., přičemž porušení prevenční povinnosti v jeho případě definoval jako nedostatek opatrnosti a obežretnosti ve vlastních finančních záležitostech. Tento závěr je však příliš obecný a nekonkrétní, neboť opatrné a obežretné jednání by mělo být obecným imperativem ve všech právních vztazích. Z takto podaného obecného hodnocení jednání žalobce nelze dovodit porušení konkrétní povinnosti ve smyslu § 415 obč. zák. Nález finančního arbitra nesprávně zaměňuje porušení prevenční povinnosti za prostou kauzalitu (byl-li by žalobce více obežretný, ke škodě by nedošlo). Odůvodnění nálezu svým obsahem v podstatě směřuje k závěru, který nebyl plně vysloven, a sice že žalobce měl povinnost si ověřit radu profesionála a jeho doporučení sám přezkoumat, a protože tak neučinil, ač mohl, je za vznik škody spoluzodpovědný, neboť nesprávné doporučení by při určité míře úsilí mohl sám zjistit. Ačkoliv je požadavek na vlastní obežretnost a opatrnost obecným kritériem, ve vztahu mezi profesionálem a spotřebitelem nemůže takto obecně formulovaný požadavek vést k závěru, že spotřebitel jako neodborník, který je v daném vztahu slabší a méně informovanou stranou, má za povinnost radu a doporučení profesionála vždy prověřovat, jinak porušuje prevenční povinnost. Takový závěr soud považuje za přinejmenším přehnaný. Obdobně se může jevit situace, kdy klient advokáta by měl mít

povinnost prověřovat si, zda rada a doporučení udělené mu advokátem, jsou správné a pro něho prospěšné, nebo situace, kdy pacient lékaře by měl mít povinnost zjišťovat a ověřovat si, zda doporučení lékaře je správné či nikoliv, a pokud tak neučiní, i když by býval mohl, spoluzodpovídal by za případnou škodu na vlastním zdraví. Stejně tak jako se jeví nepřijatelné uvedené příklady, je nepřijatelnou i úvaha v dané věci o povinnosti žalobce přezkoumávat doporučení odborníka a profesionála, a v případě neodhalení vadné rady a úmyslné manipulace odpovídat za škodu. Žalobce jako osoba méně znalá v dané oblasti si nepočínal neobezřetně, neboť se v dané věci obrátil na odborníka a profesionála, který se k dané odbornosti hlásil, a jeho doporučením se řídil. Tím dle názoru soudu rozhodně nemohl porušit právní povinnost, když se na doporučení profesionála spoléhal a jeho špatný úmysl a nesprávnou radu neodhalil. Protože na straně žalobce podle názoru soudu nelze shledat porušení právní povinnosti, nelze tak na jeho straně dovést ani spoluúčast na vzniklé škodě. Za škodu tak v plné výši odpovídá žalovaná. Žalobce má vedle nároku na náhradu škody též právo na zaplacení úroků z prodlení, tento nárok finanční arbitr správně dovodil v bodě 11. odůvodnění nálezu, soud tento nárok proto přiznal ve shodném rozsahu.

15. Žalovaná uplatnila námitku promlčení, stejně jako v dalších obdobných soudních řízeních a stejně jako námitkových řízeních před finančním arbitrem v jiných obdobných případech. Jak je soudu známo z jiných obdobných případů, otázce promlčení se finanční arbitr opakovaně věnoval již v rozhodnutích o námitkách, kde dovodil, že daný právní vztah podléhá obchodnímu zákoníku [§ 261 odst. 3 písm. c)] a nárok na náhradu škody se tak promlčuje dle ust. § 389 obchodního zákoníku v subjektivní promlčecí době v trvání čtyř let, která běží ode dne, kdy se poškozený dozvěděl nebo mohl dozvědět o škodě a o tom, kdo je povinen při její náhradě, nejpozději v objektivní desetileté lhůtě od okamžiku porušení povinnosti. S tímto závěrem se soud ztotožňuje. V daném případě soud nezkoumal počátek běhu subjektivní promlčecí doby, tedy kdy se žalobce dozvěděl o tom, že mu vznikla škoda, s ohledem na skutkové okolnosti věci nebylo nutné tento okamžik zkoumat. I pokud by se totiž za rozhodný okamžik počátku běhu subjektivní promlčecí doby brala doba uzavření smlouvy, jak žalovaná argumentuje, byť podle názoru soudu musela promlčecí doba započít svůj běh až později, pak je zřejmé, že návrh byl u finančního arbitra podán těsně po uplynutí tří let, tedy stále ještě v zachovalé čtyřleté subjektivní promlčecí době. Podle ust. § 8 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi platí, že podání návrhu má na promlčení tytéž právní účinky, jako kdyby byla v téže věci podána žaloba u soudu. To znamená, že podle ust. § 402 obchodního zákoníku zahájením řízení před finančním arbitrem promlčecí přestala běžet, kdy účinky stavení promlčecí doby trvaly až do 20. 8. 2018, kdy rozhodnutí finančního arbitra nabylo právní moci. Poté pokračoval běh promlčecí doby a následně se promlčecí doba po necelých dvou měsících znovu stavila dne 2. 10. 2018 podáním žaloby u soudu. I v případě, že by tak subjektivní promlčecí doba běžela již od uzavření smlouvy, jakkoliv se tak bezpečně stalo až později, dosud promlčecí doba neuběhla, neboť i tak by běžela necelé tři roky a dva měsíce z celkových čtyř let. Nárok žalobce tudíž promlčený není.
16. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. mu proto soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč, odměna za zastoupení advokátem podle § 7 ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve výši 12 400 Kč (čtyři úkony po 3 100 Kč za převzetí zastoupení, podání žaloby, písemné podání ve věci samé a účast na jednání soudu) a náhrada hotových výdajů advokáta dle ust. § 13 odst. 3 advokátního ve výši 1 200 Kč (čtyři úkony po 300 Kč). K nákladům řízení dále náleží náklady za cestu k jednání soudu a zpět, to jest náhrada dle ust. § 14 odst. 3 advokátního tarifu za promeškaný čas při cestě ve výši 600 Kč (za 6 započatých půlhodin po 100 Kč) a náhrada cestovních výdajů za cestu osobním automobilem. Při celkové vzdálenosti 172 km a sazbě 4,10 Kč činí základní náhrada za použití motorového vozidla 705,20 Kč, při kombinované spotřebě 10,1 litrů na 100 km a ceně benzínu 33,10 Kč za 1 litr dle vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí náhrada za spotřebované pohonné hmoty 575,01 Kč, celkem tedy 1 280,21 Kč.

Na cestovních náhradách však bylo účtováno jen 1 250 Kč, soud proto přiznal částku účtovanou. Protože se však zástupkyně žalobce v rámci jedné cesty k soudu účastnila celkem čtyř po sobě jdoucích jednání (sp. zn. 14 C 184/2018, 14 C 431/2018, 14 C 432/2018 a 14 C 434/2018), na danou věc tak připadá jedna čtvrtina uvedených nákladů, tedy 462,50 Kč. Náklady řízení činí celkem 17 062,50 Kč.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání, které lze podat u Okresního soudu Plzeň-město do 15 dnů od doručení rozsudku.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuční návrh.

Plzeň 2. dubna 2019

Mgr. Jirí Buček v.r.  
soudce